* * *

Пощо прикидаєшся ти? —
То вітер, то камінь, то птиця...
Пощо посміхаєшся ти,
Як з неба раптова зірниця?

Не муч, не торкайся долонь!
Оддай мене віщій гризоті...
Тиняється п'яний вогонь
На висохлім сірім болоті.

І Муза протяжно співа,
Діряву накинувши хустку,
Її чудотворні права —
В жорстокім і юному туску.

Липень 1915